

L'UBO OLACH

PREDSEDA

MARENČIN PT

Príbeh románu je vymyslený. Akákoľvek súvislosť s menami alebo udalosťami je náhodná a nezodpovedá realite.

© Lubo Olach, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
894. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0768-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0769-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0770-2 (ePub)

L'UBO OLACH
Predseda

Politická rozprávka

MARENČIN PT

I. ČASŤ

Vekslák

Aj keď Peter Stolár nemal také možnosti hrať tenis ako jeho súper, väčšinou ich porážal. Teraz sa ale s Paľom Krátkym stavil o dve stovky, že ho porazí. Vyprovokoval ho a už nemohol cúvnuť. Partia zvedavo čakala, čo povie, ako sa vyhovorí. Paľo bol totiž spomedzi nich najlepším hráčom a on nad ním doteraz ani raz nevyhral. Pravda, u dievčat to bolo opačne a to Krátkeho riadne štvalo. Preto ho túžil znemožniť pred Žanetou, s ktorou chcel Paľo chodiť. Ona dávala prednosť Petrovi.

„Takže, Pali, ty mi chceš dať dve stovky?“ odpovedal na jeho výzvu ironicky, aj keď netušil, kde ich vezme, ak prehrá. „Nie som proti. Tak poďme na kurt, nech čím skôr môžeme ísť na pivo.“

„Som zvedavý,“ provokoval ho Paľo ďalej, „kde tie prachy zoženieš, keď ti nasúkam dvoch kanárov. Však ty nemáš ani na riadnu raketu. Keby sa nad tebou nezľutoval pán Oreský, tak by si doteraz hrával len s nejakou plácačkou.“

Spočiatku mu to pre veľkú snahu nešlo. Kazil aj ľahké lopty a aj servis mal mizerný. Prvý set prehral šesť dva. Aj keď bol navonok pokojný, v duchu zúrilo, ale povedal si, že ešte zabojuje a možno sa karta obráti.

„Keď sa teraz vzdáš, tak ti tie dve stovky odpustím,“ povedal mu pri striedaní strán Paľo tak, aby to všetci počuli.

„Chod' do riti a nastúp na kurt, nech to skončíme!“

Ako to v tenise dosť často býva, zrazu sa Petrovi všetko začalo dariť a jeho súper robil jednu nevynútenú chybu za druhou. Druhý set prekvapujúco vyhral šesť jedna. Len pokoj, hovoril si v duchu. Teraz nesmieš podľahnúť pocitu víťazstva. Musíš sa sústrediť len na hru. Po veľkom boji nakoniec tretí set prehral sedem päť.

„Celkom dobre som si zatrénoval,“ sarkasticky poznamenal Paľo. „Očakávam, že prachy mi dáš zajtra v škole. Alebo si ich chceš odrobiť rýľovaním v našej záhrade? Stačí len povedať, Petko.“

Ten výsmešný rehot partie sa mu zarezával do duše. Nie, tie peniaze musí zohnať za každú cenu. Vedel, že od mamy si ich pýtať nemôže. Veď sotva vládala živiť ich dvoch, keďže žili sami bez otca. „Jediný, kto mi môže pomôcť,“ hútal v duchu Peter, „je Dano Surový zo susedného bloku.“ Medzi petržalskými chlapcami sa o ňom vedelo, že má dosť peňazí, lebo je v partii s vekslákmi, ktorí pôsobia v Starom Meste. Pôjdem za ním a nejako ho skúsím prehovoriť, aby mi tie dve stovky požičal. Navštívim ho hneď, ako prídem domov. Ak budem mať šťastie, možno ho zastihnem doma.

Po krátkom zvonení sa dvere bytu, v ktorom býval Dano, otvorili. „Ahoj, Peter,“ prekvapene ho pozdravil Dano, „kde sa tu berieš?“

„Potreboval by som od teba pomoc.“

„Odo mňa? Síce sa zdravíme a hrávali sme spolu aj futbal, keď som bol mladší, ale to je tak všetko. Tak prečo si za mnou prišiel a čo vlastne chceš?“

„Nutne potrebujem dve stovky a ty si jediný, kto mi ich môže požičať.“

„Hm, a na čo ich tak súrne potrebuješ? Prečo si myslíš, že ti ich dám?“

Nato mu Peter rozpovedal, čo sa mu stalo.

„Takže si prehrál stávkú,“ opakoval si pre seba Dano. „Každý správny chlap musí slovo dodržať a peniaze po prehre vyplatiť. Ako a kedy mi tie prachy vrátiš, keď ti ich požičiam?“

„Možno by som ti mohol pomôcť pri podnikaní v Starom Meste,“ skúšal u Petra šťastie, aj keď nevedel, či to po prípadnom súhlase zvládne.

„To sa mi páči, ako si vekslovanie nazval podnikaním. Tuisím máš zmysel pre humor. Vyzeráš celkom dôveryhodne. Na ten tvoj ksicht by možno ľudia naleteli. Tak dobre. Môžeme to skúsiť. Ja ti teraz tie prachy dám a ty po škole prídeš za mnou pred Prior a uvidíme, či sa na niečo hodíš.“

„Ďakujem, Dano! Toto ti nezabudnem! Máš to u mňa! Zajtra ťa určite vyhľadám. Čau!“

Peter Stolár chodil na Gymnázium Alexandra Markuša na vtedajšej ulici Červenej armády (dnes Grösslingová). Jeho matka Anna Stolárová robila zdravotnú sestru na Kramároch. Zo svojej výplaty na rozhadzovanie nemala, a tak chcela, aby jej syn išiel niekde na učňovskú školu a čo najskôr si na seba zarábal. Na prehováranie triedneho učiteľa nakoniec súhlasila s tým, aby jej syn išiel študovať na gymnázium. Dopredu mu však povedala, že od nej veľkú podporu čakať nemôže. Keď si bude chcieť niečo kúpiť, musí si na to zarobiť alebo sa musí tak dobre učiť, aby dostal okrem sociálneho aj prospechové štipendium. Petrovi sa na škole darilo a zo štipendia sa ako tak pretĺkal, ale svojim spolužiakom, či už v oblekani, či v iných veciach sa rovnať nemohol. Preto keď nechcel stratiť nadobro tvár, musel tých dvesto korún Paľovi dať.

„Ahoj, Peťko, tak ako?“ posmešne sa ho spýtal Paľo. „Kedy prídeš rýľovať záhradu? Môžeš prísť hneď po škole.“

„Tak na to zabudni!“ suverénne mu odvrkol Peter. „Tu máš tie dve kilá a choď ríti aj so svojou záhradou!“

Že Peter zoženie peniaze, aby vyplatil prehratú stávkú, to spolužiaci nečakali. Najmenej Paľo. Už sa videl, ako ho pred dievčatami bude ďalej ponížovať a nakoniec mu tie prachy pred triedou veľkoryso odpustí. Pravda, najskôr ho však poznámkami pred všetkými spolužiakmi náležite zosmiešni.

Peter potom ako Paľovi hodil peniaze do tváre, pokojne odišiel na záchod zafajčiť si. Rozmýšľal pritom, ako to bude poobede, čo bude od neho Dano chcieť.

„Ahoj, Dano, už som ťa hľadal, ale nikde som ťa nevidel.“

„Niečo som vybavoval, ale som rád, že si tu. Takže poďme na vec. Od teba budem chcieť, aby si si vytipoval ľudí, ktorí by podľa teba mali záujem kúpiť bony alebo nejaké valuty. Keď na takých natrafiš, oslovíš ich, a keď prikývnu, tak prídeš za mnou. Budem tam za rohom. Konečný obchod potom dojednám ja. Tvojou úlohou bude teda dohodiť niekoho, kto chce niečo kúpiť. Ak sa obchod uskutoční, dám ti zo zisku päť percent.“

„Dano, a ako zistím, kto by chcel niečo kúpiť?“

„Musíš pozorovať ľudí, ako sa správajú. Oni chcú byť čo najmenej nápadní, ale pritom pozerajú vôkol seba a hľadajú vekslákov, teda nás. Časom na to prídeš. To chce len prax. Keď zbadáš fízlov, tak čo najskôr zmizni.“ Nato sa Dano pomaly stratil v dave, ktorý je pred Priorom na Kamennom námestí takmer stále.

Podľa Danových rád si vybral na prvý pohľad dedinčana, ktorý sa neustále obzeral. Prišiel za ním a nenápadne sa ho, idúc okolo neho, opýtal, či nechce bony. Chlapík sa na neho skúmavo pozrel a potom prikývol.

„Chcem kúpiť päťsto bonov. Po čom ich dávate?“

„Po päť korún. Beriete?“

„Hej!“

„Tak poďte za mnou za roh. Tam je kamarát, ktorý vám ich predá.“

Chlapík po zaplatení dvetisícpäťsto korún naradostnene odišiel s bonmi preč, pritom netušil, že Dano ruličku s bonmi šikovne vymenil. Na vrchu bol len jeden pravý bon. Zostatok boli presne nastrihané papieriky.

Keď mu to povedal, bol šokovaný. „Ale veď to je trestné. Keby nás chytili, šli by sme do basy.“

„Práve preto som ti povedal, že keď zbadáš fízlov, rýchlo sa strať. Tu máš tvojich päť percent.“

Nato mu dal do ruky stodvadsaťpäť korún. „Ten jeden bon, čo som do obchodu vložil,“ dodal so smiechom, „ti nepočítam. Teraz na pol hodinku zmizneme, lebo keď si to ten chlapík všimne, môže zavolať polišov. Zatiaľ skočíme na kávičku do Grandky. Tam predebatujeme našu ďalšiu spoluprácu.“

Keď sa Peter podvečer vracal domov, vo vrecku mal päťdesiat korún, pričom Danovi stihol splatiť aj svoj dlh. Hm, rozmýšľal v duchu, že sa dá takto ľahko prísť k peniazom, to som netušil. Pravda, je tu určité riziko, že ťa môžu chytiť, ale to už záleží len od tvojej šikovnosti. Vždy, keď budem mať čas, tak skočím za Danom, aby som si zarobil nejaké peniaze.

Peter sa zrazu začal módne obliekať a pozývať dievčatá nielen do cukrárne, ale aj na dva deci vínka do kaviarne či bistra. Fajčil ameriky a dievčatá z neho nevedeli oči odtrhnúť. Mal osemnásť rokov, približne meter osemdesiat, čierne vlasy a pritom modré oči ako obloha, vyšportovanú postavu, energický nos a široký úsmev s krásnymi bielymi zubami. Začal si užívať život plným priehrštím. Mama sa ho síce pýtala, kde zrazu berie peniaze, ale nechala sa presvedčiť, že pomáha tenisovému trénerovi ako sparing partner pre jeho zverencov.

Aj keď tomu celkom neverila, viac sa na zdroj peňazí svojho syna nepýtala. Bola rada, že peniaze nepýta od nej.

Peter sa časom naučil všetko, čo dobrý vekslák musí vedieť. Dano mu zveril za príslušné percentá malý prevádzkový kapitál, a tak postúpil v ich hierarchii o stupienok vyššie. Jeho príjmy na úkor známkov v škole utešene vzrastali. Zdalo sa mu zbytočné sa nejako zvlášť učiť, keď zistil, že peniaze sa dajú zarobiť aj inak ako poctivou robotou, ktorá aj tak vynáša len málo.

Po škole sa aj tentoraz namiesto domov vybral na plác pred Tuzexom. Tam chodil radšej ako pred Prior. Pri sebe mal tisíc dvesto bonov, ktoré chcel predať čo najdrahšie. Načierno sa predávali po päť korún za bon, ale niekedy sa mu ich podarilo streliť aj za šesť. Veksláci získavali valuty od cudzincov, ktorí prichádzali do Bratislavy s cestovnými kanceláriami a tie potom menili v Tuzexe na bony. Samozrejme záujemcom menili aj marky, šilingy či doláre, no v menej výhodnom kurze, ako by ich dostali v banke. Bolo to však z rúčky do rúčky a s výmenou valút už nemali starosti. Koruny mohli ísť hneď míňať v do miestnych vinární alebo barov či na nákup nášho krištálu.

Peter si všimol chlapíka, ktorý bol taký nenápadný, že z neho až kričalo, že prišiel kúpiť bony. Rýchle, aby ho nejaký kolega z brandže nepredbehol, sa zastavil pri ňom a ponúkol mu bony.

„Za čo ich predávate? Po päť korún? Kúpim dvetisíc bonov, ale po štyri päťdesiat.“

„Za takú cenu vám ich tu nikto nepredá. To si vyhodte z hlavy,“ presviedčal ho Peter.

„Viac peňazí nemám, takže je na vás, či mi ich predáte, alebo nie.“

„Pri tejto sume vám môžem dať cenu bon za štyri koruny

a osemdesiat halierov. To je maximum, na čom sa môžeme dohodnúť.“

„Dobre, beriem,“ súhlasil neznámy s pocitom dobre vykonanej práce, že ušetril štyristo korún. Na vtedajšiu dobu to nebolo málo.

„Poďme sem do pasáže,“ navrhol Peter, „aby nás neprevapili fízli. Musíme byť opatrní, lebo jeden nikdy nevie,“ filozofoval Peter a pritom rozmýšľal, či sa mu podarí vymeniť šúľky s bonmi za nastrihané papieriky. „Takže nech sa páči, prepočítam bony pred vami, aby ste sa ubezpečili, že je ich tam tolko, koľko chcete.“ Nato vytiahol z vetrovky šúľok s bonmi a pred očami kupujúceho ho prerátaval. „V tomto je ich, ako vidíte, len tisíc,“ informoval ho Peter, „takže musím ešte tisíc doložiť.“ Potom bony dal do druhého vrecka, ale nie naležato ako tam boli uložené ostatné šúľky ale priečne. Keď po prebratí peňazí dával chlapíkovi akože prerátané bony, vytiahol ich z druhého vrecka, kde mal už nachystané šúľky z papiera. Tie mali na vrchu jeden bon. Kupujúci veril svojim vlastným očiam a nevšimol si túto manipuláciu. Spokojne si ich zobral a rýchlo si ich strčil do vrecka. Potom zamieril rovno do Tuzexu niečo si kúpiť. Keď to Peter videl, už ho nebolo. Vedel, že čochvíľa vypukne poplach, keď pri platení jeho klient zistí, ako ho oklamal. Rovno sa pobral do Grandky zapíť tento výborný obchod. Tentoraz to bolo ale iné. Podvedený chlapík zalarmoval policajtov a tí sa rozhodli urobiť záťah v najbližších kaviarňach. Vedeli, že zvyčajne po vydarenom podvode to chodia zapíť do okolitých podnikov. Ako tak Peter popíjal drahý koňak, zrazu spozornel. Do kaviarne prišli policajti aj s jeho obeťou. Okamžite si uvedomil, že ak hneď nezmizne, bude zle. Našťastie dobre poznal túto kaviareň a vedel, že sa z nej dá zmiznúť. Rýchle sa vytratil cez bočné dvere v kuchyni a odtiaľ zbehol po schodoch dole

a už bol vo vedľajšej pasáži. Vydýchol si. Dnes to bolo doslova o chlp. Veksláci do Grandky aj preto radi chodili, lebo sa odtiaľ dalo cez kuchyňu ľahko vytratiť a zamiešať sa na ulici medzi ľuďmi.

Keď sa ubezpečil, že vzduch je čistý, rozhodol sa, že tento svoj dosiaľ najväčší „obchod“ v pokoji strávi v Carlton kaviarni. Vo vačku ho hrialo takmer desať tisíc korún. Keď mu prišlo na um, že družstevný trojizbový byt stojí tridsať tisíc korún, tak si definitívne povedal, že robiť niekde na stavbe alebo v kancelárii za približne tisíc päťsto korún hrubého veru nebude. Teraz už mal istý prevádzkový kapitál a mohol sa do určitej miery osamostatniť. Pravda, na väčšie obchody ešte nemal dostatok peňazí, preto sa k Danovi naďalej správal podriadené. Nechcel, aby sa na neho nahneval. Mal už totiž takú pozíciu, že keby chcel, tak mu zabráni pohybovať sa na vybraných miestach pred Tuzexom či Priorom. Napriek tomu sa rozhodol, že o dnešnom úspechu mu nepovie. Peniaze si nechá len pre seba, aby mohol rýchlejšie rozbehnúť svoje aktivity.

* * *

Spolužiačky, ale aj baby na tenisových kurtoch na neho žiadostivo pozerali. Mohol mať, ktorú chcel, čo aj patrične využíval. Stačilo, keď sa na niektorú usmial, potom ju pozval do hotela Devín na kávu či koňačik a už ju mal v posteli. Netrpezlivo čakal, kedy zmaturuje a bude môcť naplno podnikáť. Pravda, v socializme to nebolo jednoduché, ale dalo sa. V Petržalke chodil po sídlisku zmrzlinár, v meste sa v jeseni objavili predavači pečených gaštanov, v lete nechýbali ani majitelia vozíkov, ktorí predávali cukrovú vatu. Dozvedel sa, že je to celkom dobrý kšeft, len k tomu potrebuje získať

rozličné povolenia a samozrejme aj peniaze na kúpu vozíka s príslušenstvom. Zaumienil si, že keď skončí školu, tak si ako darček niekde kúpi jeden z týchto vozíkov a začne sa živiť ako pouličný predavač. Pred fízlami tak nebude nezamestnaný povalač a bude mať od nich pokoj. No stále bol ešte neplnoletý študent, ktorý si užíval ľahko získané peniaze na zábavu a dievčatá. Teraz chodil, podľa chlapcov, s najkrajšou babou na škole, s Violou. Bola len druháčka a mala sladkých šesťnásť.

„Violka,“ zastavil ju raz na chodbe počas prestávky, „môžem ťa pozvať na kávičku do Devína?“

„Mňa?“ čudovala sa prekvapená. „A to si ako na to prišiel?“

„Jednoducho. Páčiš sa mi a bol by som rád, keby si moje pozvanie prijala.“

„Ty si chceš dať so mnou rande v hoteli Devín? Vieš, aké je to tam drahé? Bola som tam raz s otcom. Mal tam nejaké stretnutie a keď sme odchádzali, tak nadával, že druhý raz už do takého drahého podniku nepôjde. Však nekradne.“

„Violka, keď ťa tam pozývam, tak asi na to mám. Takže dohodneme sa, že o tretej poobede sa stretneme pred hotelom?“

„Ešte neviem, či nebudem musieť ísť domov, ale možno, ak budem mať čas, tak prídem, ale nesľubujem ti to.“

„Dobre, dohodnuté. Ja ťa tam budem určite čakať. Ahoj!“

Zdá sa, pomyslel si, že dievča robí trochu formu, ale príde. Je to fakt kus. Keď sa to dozvie ten kretén Paľo, tak ho porazí. Chcel s ňou chodiť, ale dala mu košom. Teraz ju ohovára, že je radodajka a on s takou babou nechce nič mať. Netrpezlivo pozeral počas poslednej vyučovacej hodiny na hodinky a čakal, kedy sa zvonček na chodbe rozozvučí a ohlásí prestávku. Konečne. Pozbieral si veci do tašky, prehodil si ju cez chrbát

a pomaly išiel k hotelu. Z gymnázia to nemal veľmi ďaleko. Prešiel cez Liga pasáž na Dunajskú ulicu, potom zabočil na Námestie SNP, kde vysadol na električku číslo päť, ktorá ho zaviezla rovno pred Devín. Tam si sadol na lavičku, zapálil si Marlboroku a spokojne na Violku čakal. Viac-menej bol presvedčený, že príde. Ale u žien, ako svetácky hovoril, človek nikdy nevie.

Práve keď si potiahol posledný šluk, zbadal ju. Vyfúkol blažene dym z úst a išiel jej naproti.

„Ahoj, Violka! Som rád, že si prišla!“

„Ahoj, Peter! Mám chvíľu čas, tak som sa prišla presvedčiť, či na mňa naozaj čakáš. Čo budeme robiť?“

„No predsa som ťa pozval do kaviarne na kávičku a tam si podebatujeme a potom uvidíme, na čom sa dohodneme.“

„Tak dobre,“ súhlasila, „ale poďme dnu, nech ma tu nevidí nejaký otcov či mamin známy. Profesori sem nechodia?“

„Nie, pre nich je to drahé. Tí popíjajú vo vinárňach a v kaviarňach v meste. Tam je to lacnejšie.“

„Peťo a ty odkiaľ máš peniaze, že si sem môžeš dovoliť chodiť?“

„Poďme dnu, Violka, máš pravdu, nemusíme sa tu vystavovať na obdiv. Pri kávičke ti to poviem.“

„Pán vrchný, pre slečnu poprosím jedno cappuccino, pre mňa presu s mliekom a k tomu dva Martelly.“

„Slečna má už osemnásť?“ spýtal sa pochybovačne vrchný.

„Iste. Veď je to moja spolužiačka, takže už je plnoletá.“

„Peťo, ale ja som nechcela koňak. Ten tu musí stáť príšerné prachy.“

„Nestaraj sa, Violka. Pozval som ťa, tak je to všetko na mňa!“

V duchu sa už videla, ako hovorí kamarátkam, že v Devíne popíjala koňak a kávičku a ako jej budú tajne závidieť. Nielen

to, ale aj Peťa. Či ju ešte raz niekde zavolá, to nevedela, ale tušila, že to bude závisieť najmä od nej, od toho, čo mu dovolí.

Peťo napriek jej protestom objednal ešte po jednom koňaku a dve koly. Keď ho vypila, cítila, že má v hlave. No keď to mama doma zbadá, tak urobí taký cirkus že až. Musím sa s ním trochu poprechádzať na čerstvom vzduchu. Aby som vytriezvela.

„Peťo, poďme sa niekam prejsť, potrebujem si vyvetrať hlavu.“

„Dobre, Violka, môžeme prejsť cez Most SNP na druhú stranu a tam sa poprechádzame po parku.“ Výborne, že to navrhla, hovoril si v duchu. Posadíme sa niekde na lavičku a tam ju začnem, ak sa dá, bozkávať a chytať za prsia. Teraz, keď ma trochu vypité, mohla by byť povolnejšia.

„Nie, Peťo, nie, to nechcem,“ stále opakovala. Ústa jej však zakryl dlhým bozkom a po niekoľkých márných pokusoch mu nakoniec už ruku nechala na svojich prsiach. Vedela, že na prvom rande by mu to nemala dovoliť, ale alkohol urobil svoje. Nakoniec takéto maznanie mala rada, aj keď ešte bola panna. Doma dosť často masturbovala, a tak už vedela, čo je to orgazmus. Po príjemnej chvíľke, keď si trochu prevetrala hlavu, rozhodne vstala, upravila si blúzku a povedala mu, že už musí ísť domov.

„Škoda, že nemôžeš dlhšie ostať. Odprevadím ťa k električke. Ja ešte nejdem domov. Mám ešte nejakú robotu,“ vymýšľal si. „Zajtra čo máš po škole? Stretneme sa?“

„Ešte neviem, či nebudem musieť ísť na spev do hudobnej. Príď za mnou cez prestávku po piatej hodine, potom ti poviem.“

„Dúfam, že budeš mať čas. Mohli by sme ísť do kina, čo na to hovoríš?“

„Dobre, to by sme mohli, ale teraz ti to neviem sľúbiť. Či

bude tá hudobná, to sa dozviem až v škole. Aha, už mi ide elina, tak čau!“

Tak na prvý raz to nebolo zlé, hodnotil v duchu stretnutie Peter. Že sa hneď nechá chytať za prsia, s tým som veľmi nerátal. Pravda, svoje urobili aj tie dva koňačky, ale však preto som ich jej objednal. Zdá sa, že už je moja. Určite sa bude pred kamarátkami chváliť, že bola so mnou v Devíne a že tam popíjala drahý Martell. No a aby sa aj ďalej mohla pred nimi pýšiť, tak zajtra, ak bude mať čas, určite príde. Ak nie, tak bezpochyby ďalší deň. Dovtedy musím vymyslieť, kam s ňou pôjdem.

Peter po jej odchode zamieril na Gorkého ulicu, pozrieť, čo je nového pred Tuzexom. Už z diaľky videl, ako sa Dano pred obchodom s kýmisi vášnivo rozpráva a potom s ním zmizol v neďalekej pasáži. Zdá sa, usúdil v duchu, že obchody idú aj naďalej. Režim síce už povolil aj súkromné devízové účty, premietal si v myslí, ak majiteľ získal valuty oficiálne prácou či dedením v zahraničí, ale takých ľudí je stále len málo. Takže, uspokojil sa, obchod s bonmi bude aj naďalej prekvitať.

„Ahoj, Dano,“ zakričal naňho, keď sa opäť objavil na ulici, „požívam ťa na dva deci! Ideme?“

„Môžeme skočiť do Grandky, tá je najbližšie. Ale kde sa flákaš, však škola ti už dávno skončila?“

„Mal som rande s jednou super babou, ale už som ti k dispozícii. Koľko mi dáš bonov? Idú stále po päť korún?“

„Jasne. Dnes som tu už od rána a mám toho dosť. Teraz som strelil tisícku bonov a zostalo mi ešte osemsto. Môžem ti ich dať všetky. Ja si chcem ešte niečo vybaviť. Zajtra poobede sa stretne pred Tuzexom a dáš mi prachy. Dúfam, že predáš všetky.“

„Ja tiež. Aj ja potrebujem peniaze, baby sú drahé a chcem chodiť riadne oháknutý. Do školy nemôžem ísť v šuštiakoch a vetrovke či nebudaj v teplákoch. To by sa mi všetci smiali.“

Donedávna som tak skoro chodil. Našťastie aj vďaka tebe som už frajer a v škole má na mňa len málokto.“

„Tak si to váž,“ poznamenal Dano, „a snaž sa. Zajtra donesiem novú várku bonov aj valút, tak by si mohol prísť skorej ako dnes. Obchody už nejdú tak ako voľakedy. Komunisti pomaly uvoľňujú opraty a my patríme medzi tých, čo na to doplácajú. No zatiaľ sa z toho,“ dodal so smiechom, „dá ešte slušne žiť.“

„Tak ja idem. Tu máš prachy a dúfam, že zajtra mi dáš na drevo štyri tácky. Svoju províziu si pritom odčítaj.“

Po Danovom odchode si tašku s knihami prehodil cez plece a vybral sa pred Tuzex. Pôsobil tak oveľa dôveryhodnejšie ako jeho „kolegovia“, no malo to aj jednu chybu. Jeho nik neoslovil, či nemá bony, pretože nezapadal do predstáv o ľuďoch, čo predávajú valuty. Preto si musel svojich zákazníkov vytipovať sám. Pozoroval ľudí, ako sa pohybujú, ako sa pozerajú okolo seba a ľudí sa nenápadne pýtajú, či nemajú na predaj bony. Tých potom kontaktoval sám. Nie vždy sa mu podaril kúsok s výmenou ruličiek. No aj normálny predaj bonov po päť korún nebol na zahodenie, ak ste ich kúpili po tri päťdesiat či štyri koruny. No dnes sa mu nedarilo. Horko ťažko predal tristopäťdesiat bonov. Bolo totiž už dosť neskoro, keď prišiel na „trh“. Ľudia už poväčšine išli domov vediač, že najlepšie sa nakupuje okolo obeda. Vtedy na Gorkého ulicu prídu všetci, ktorí chcú kúpiť či predať bony či tvrdé valuty. No nič, povedal si Peter, zajtra zabicujem tretiu a štvrtú hodinu a dúfam, že za ten čas tých štyristopäťdesiat bonov predám. Potom cez ďalšiu prestávku pôjdem za Violkou a dohodnem si s ňou rande. Uvidím, či bude mať čas.

Ak nie, vybehnem sem znovu a snáď sa mi bude lepšie dariť ako dnes.

* * *

„Tak ty by si chcel spievať v našom spevokole?“ oslovila Petra dirigentka Judita Krausová. „Tak mi niečo zaspievaj. To je jedno čo,“ povedala mu, keď videla jeho rozpaký.

Pozrel sa trochu vyčítavo na Violku, ktorá ho sem priviedla a potom zanôtil Na Kráľovej holi.

„No nie je to zlé,“ poznamenala, keď dospieval. „Skús ešte voľačo,“ vyzvala ho. „Dobre. Slušne intonuješ, aj hlas máš príjemný. Taký zvučný tenor. Tak to môžem s tebou skúsiť, ak teda chceš byť členom nášho zboru. Áno? Fajn. Violka ti povie, ako to u nás chodí a podľa toho sa drž. Ak budeš mať tri neospravedlniteľné skúšky, v súbore končíš.“

Hm, pomyslel si Peter, zdá sa, že pani dirigentka je riadna sekera. No uvidím, či sa mi tu bude páčiť. Ako tak pozerám, sú tu len siedmi chlapi. Dievčat je vyše dvadsať a niektoré by teda stáli za hriech. Kým Violku nedostanem do postele, si tu s nikým nezačnem. Tú musím mať už kvôli Paľovi. Nech pukne od závisti. Po dvoch hodinách skúška konečne skončila a Peter s Violkou išli do kina. Keďže o štvrtej premietalo len kino Čas, kúpili si lístky tam. Toto kino premietalo ten istý repertoár po celý deň a tým pádom sa v ňom dalo pekne zašiť. Preto sa stalo útočiskom všetkých záškolákov, ktorí sa cez matiku, či iný „oblúbený“ predmet, potrebovali niekde schovať.

Najskôr sa potešila, že ide s Petrom do kina, ale potom si spomenula, že dnes má oblečenú sukňu. Vedela, že sa jej bude chcieť dostať pod ňu, ale to nechcela. Dost' ju mrzelo, ako sa správala na prvom rande a teraz to nechcela napraviť. V duchu sa rozhodla, že tento raz mu nič viac ako minule nedovolí. Po zhasnutí svetla ju Peter hneď chytil okolo krku a ruku jej dal za výstrih svetra. Prstami jej začal hladiť prsia a pokúšal sa jej rozopnúť blúzku. To mu po chvíli dovolila. Páčilo sa jej to, no keď si spod svetra vytiahol ruku, vedela, čo bude nasledovať.

Nemýlila sa. Skôr ako jej stihol dať ruku medzi nohy, silno ich pritiahla k sebe. Darmo sa pokúšal dobyť jej pevnosť. Odolávala. Nato Peter zmenil taktiku. Chytil ju za ruku a nečakane jej ju dal medzi svoje nohy. Prekvapená nevedela, čo má robiť. Cítila aj cez nohavice, aký je vzrušený. Po chvíľke sa spamätala a ruku si nasilu vytrhla.

„Peter, ja nechcem,“ tíško mu zašepkala. „Ja som to ešte nerobila.“

„Tak dobre, dovoľ mi aj ty, čo som ti dovolil ja.“ Nečakajúc na odpoveď, dal jej dľaň medzi nohy. Tento raz sa už tak nebránila. Ruku postupne kúsok po kúsku posúval po jej stehnách, až sa dostal k nohavičkám. To už ale zasekla nohy z celej sily odhodlaná, že ďalej ho nepustí. Keď sa prstami dotkol nohavičiek, cítil, že sú vlhké. Takže mladá, pomyslel si Peter, je celkom vzrušená. Určite by chcela, aby som ju dráždil. Robí len formu, aby som si o nej bohviečo nepomyslel, že mi hneď všetko dovoľí. Všimol si, že dych sa jej zrýchlil. No, rozmýšľal v duchu, ty už dlho nevydržíš. Za chvíľu mi dovoľíš, aby som ti pod sukňou robil, čo chcem. Skôr však ako k tomu došlo, svetlá v sále sa rozsvietili. Violka sa rýchle upravila a vstala zo sedadla. Usmiala sa na Petra a pomaly z miesta odchádzala preč. Peter ju nasledoval, ale ešte sa nevzdával.

„Violka, poďme ešte na jeden Čas. Však ešte nie je toľko hodín. Čo nám nebolo dobre?“

„Nie, Peter, už musím ísť domov. Zajtra máme písomku z matiky a možno bude skúšať aj z biológie, takže sa musím ísť učiť.“

„No biológiu by sme sa tu mohli učiť spoločne. Nebolo by to fajn?“

„Nehovorím, že sa mi to nepáčilo, ale naozaj sa musím ísť učiť. Keď dostanem zlé známky, tak od otca dostanem zaracha a to by si snáď nechcel.“

„Tak dobre. Odprevadím ťa na električku, ale zajtra by sme mohli niekam vybehnúť, napríklad na Zlaté piesky. Čo na to hovoríš? V týchto horúčavách dobre padne osviežiť sa vo vode.“

„Hm, to nie je zlý nápad. Uvidím, či niečo nebudem musieť robiť doma, ale po škole by sme tam na hodinku, dve mohli skočiť.“

„Fajn, tak si do školy donesieme plavky,“ rozhodol Peter, „a po skončení vyučeka si to zamierime rovno na Zlaté.“

Celou cestou myslela na to, aké by to bolo, keby film trval ešte o niečo dlhšie. Petrova ruka medzi jej stehnami a na nohavičkách ju riadne vzrušila. O chvíľku by mu asi dovoľia, aby si robil, čo chce. Našťastie, svetlá sa rozsvietili a všetko sa v najlepšom skončilo. Čo však ak zajtra pôjdu na Zlaté? Čo bude s ňou Peter robiť, keď bude mať na sebe len bikiny? Vedela, že jej dá dole podprsenku, ale spodný diel plaviek, húpala v duchu, si dole dať nedá. Nie, to by bolo príliš, ale nechá ho, aby ju hladil medzi stehnami a dotýkal sa jej plaviek. Zavolám ešte Hede, rozhodla sa, a opýtam sa jej, čo by ona robila na mojom mieste.

„Vieš, keď mu dovoľíš, aby ťa vyzliekol,“ vysvetľovala jej kamarátka, „tak sa ťa určite pokúsi aj pretiahnuť. To chceš?“

„Nie, ale páčilo by sa mi, keby mi dráždil klitoris a mala by som orgazmus. Také niečo som ešte nezažila.“

„Pamätaj si, že keď budeš holá, potom mu už ťažko odoláš. Nahovorí ti všetko možné, ty budeš vzrušená a ani nebudeš vedieť a budeš v tom. Staršia setra mi hovorila, že mladí chlapci sa hneď odbavia a nestihnú ho ani včas vytiahnuť, aj keď sľubujú, že si dajú pozor. Potom už je ale neskoro plakať.“

„Máš pravdu. Okrem toho o panenstvo nechcem prísť niekde na brehu Zlatých pieskov. Predstavujem si to romantickjšie.“

„Počula som,“ oznamoval jej Heda, „že Peter je veľký ku-
revník. Vraj v tom klube, kam chodí hrať tenis, balí aj staršie
ženy a spáva s nimi. Nevie, či je to pravda, ale ja by som mu
až tak neverila. Je síce veľký fešák a nejedna baba na škole by
mu dala, ale daj si na neho pozor. Vyspi sa s tebou a nechá ťa
tak. Veľmi sa do neho nezamiluj. Á došli naši, musím končiť!
Zajtra sa uvidíme v škole. Maj sa!“

Počula som to aj ja, hovorila si v duchu Violka, že v tom
klube vraj strieda jednu babu za druhou. To ale je už asi dosť
skúsený. Možno by mi to urobil dobre. Nie, len tak po pár
dňoch, čo spolu chodíme, sa mu pretiahnuť nedám. Ja mám
na to ešte čas, aj keď niektoré spolužiačky už panny nie sú.

Počas celého vyučovania myslela len na to, ako to na Zla-
tých bude. Plavky mala zabalené vo vaku a bolo len na Petro-
vi, či na Zlaté pôjdu, alebo nie.

„Ahoj, Violka,“ pozdravil ju milo Peter, „poďme hneď na
električku, nech nestrácame čas. Už sa teším, ako si dobre
zaplávam. Ty vieš dobre plávať?“

„Jasne, však chodíme každý rok k moru. Otec vie vždy
vybaviť devizák aj vycestovacie doložky, takže ja vodu milu-
jem.“

Po vystúpení z električky chcela Violka ísť k hlavnému
vchodu.

„Kam ideš!? Hádam nechceš platiť vstupné! Obídeme to
a rozbalíme sa na protiláhlom brehu. Tam budeme mať väčší
pokoj.“

Zaváhala. Dobre vedela, že tam je nudistická pláž a Peter
iste bude chcieť ísť na ňu. Nakoniec súhlasila. Utešovala sa,
že možno tam žiadni nudisti nebudú a ona sa nebude musieť
vyzliecť. Dúfala márne. Bolo ich tam pomerne dosť. Vari aj
päťdesiat.